

Molitve.

1.

— — In jutro je nevidno vstalo
iz postelje kristalne,
pogledalo je proti nebu
z očmi napol sanjavimi;
in z lici rožnozdravimi
detinski smeh je zaigral.

Na rosnih so trepalnicah
zatrepetali solnčni žarki
in zastrmeli nad milino
nedolžnočistega neba —
kot bi jo zrl prvikrat.

In jutro je iz prs prepolnih
najslejše pelo melodije,
nadahnjene z ljubeznijo,
z ljubeznijo brezmadežno ...

Nebo je pa z obličjem jasnim
poslušalo te melodije —
o, saj je znalo, da so bile
zahvalne jutranje molitve
za novovstali dan.

2.

S temnimi preprogami
ves odet je širni svet,
kakor velik katafalk,
na katerem spi
vekomaj zaspali dan.
In nad katafalkom
trepeta večernica,
kakor smrtna luč.

Kroginkrog se pa solzé
tiho-sklonjeni cvetovi,
vetri jih tolažijo
in otirajo jim z lic
rosne bisere.

In večer opravljen v črni plašč
pred široki stopi katafalk

resno in slovesno
kakor svečenik ...
Pokropi ga z mehko rôso
in z meglico pokadi
in z globokim glasom
poje nad zaspalim dnem
tožno-vdani requiem.

Kroginkrog se pa solzé
tiho sklonjene cvetice ...

A usmiljeno nebo,
ki najtišje vidi solzo,
zlate zvezde prebudi
in pove jim, naj nemudno
mir razlijejo na svet.

3.

Noč je stala na planini
in lase si je česala
razmotane, mehke, črne,
kakor prst na novem grobu.

In lasje so padali,
kakor dolge, tenke sence,
po planini, po dolini.
In zapletli so se vanje
žarki — pa so ugasnili,

ptice — pa so umolknile,
rože — pa so se zaprle,
in ljudje — pa so pospali...

Noč je zrla, kak ji vdano
med lasmi je vse zaspalo;
ginjena je pokleknila
pod planino in se lahno
naslonila na planino
in molila s toplim dihom.

Kar je črna noč prosila,
stvarnica je vse razkrila:

Ko so zjutraj se zbudili
žarki — pa so se smejali,
rože — pa so žarke pile,
ptice — pa so rožam pele,
in ljudje so se ljubili
lepše, dražje kakor prej.

4.

Mlado jutro moli Gospoda,
in večer se Stvarniku klanja,
tiha noč pred Njim poklekujе —
pa bi jaz ne molil molitve,
ko srce je milosti žejno
bolj kot jutro zlatega solnca,
bolj kot mrak je žejen pokoja,
bolj kot noč je žejna tihote!

K Tebi, Večni, roke sem sklenil:
Ali niso tákrat najlepše,
kadar prst se prsta oklene,
kakor bi se prah in pepel
poljubila v tisti ljubezni,
ki se v duši vnema do Tebe? . . .

K Tebi, k Tebi rad bi se dvignil
iz globoke solzne doline —
a ne morem, dokler izjokal
svetu nisem zadnje solzé.
Včasih, kadar tvoje nebo
v neštevilnih lučkah utriplje,

ves zamaknjen vanje strmim,
kakor da bi stal pred zaveso,
ki zastira oder nebeški . . .
Kakšni vendar morajo biti
tam na odru večni prizori,
ko je sama rajska zavesa
toli krasna in čudovita?

K Tebi . . . k Tebi! — Ali brezmejne
sanjajo med nama daljave!
Drug nobeden jih ne premeri,
kakor Tvoja milost neskončna;
drug nobeden jih ne preplava,
kakor sama srčna molitev.

Da mi nisi vdahnil molitve,
kam bi nosil, kje bi potožil
tožbe svoje neizrekljive?
A v molitev gorko zakrite,
Tj jih vidiš, Ti jih tolažiš,
moj vsevedni Bog in Gospod!

Silvin Sardenko.

Tretja solza.

In preden sem slovo jemal,
sem srcu svojemu dejal:
Vse drugo smeš,
vse drugo smeš,
samo solzé
samo solzé
ne jokaj, prosim te nikar!

A kadar sem slovo jemal,
nič drugega,
nič drugega
začeti moglo ni srce:
Le solzi dve,
le solzi dve
na skrivnem je zajokalo,

In prva solza materi,
in druga solza dragim vsem,
a tretja mi še v srcu spi.
Oh, če se prebudi mi ta,
izliv solza,
izliv solza
poklicala bo za seboj . . .

H.

Nad grobovi.

Nad grobovi šepetaje
šelesti zefir,
nad grobovi duša moja
vzdihá: „Ah, moj mir!“ —

Tiše, tiše nad grobovi
šelesti zefir,
ko bi vspavati mi hotel
dušo v večni mir . . .

Cvetko Slavin.